

ÖZ ABİ

Bilal KARATAŞ

İlk kez yaz bilim okuluna katıldığım için heyecandan ilk gece hiç uyuyamadım.
Çocukları otogardan almakla başlayıp, geri bırakmakla biten zaman
şimdi bakıyorumda çok hızlı geçmiş gibi
ama yaşadığım en yoğun 1 haftaydı.
Sabah 6:30 da başlayan koşuşturmamız akşam 12 gibi bitebiliyordu.

Ama çocukların her gün uyanma saatinden önce uyanmaları,
heyecanları bizide hep canlı tutuyordu.
1 haftada ODTÜ'de neredeyse her bölüme gittik,
günlük minimum 16.000 adım attık, belki çok yorulduk...
Çok yürüdük ama çocuklarla bizde çok şey öğrendik, çok eğlendik.
Oyunlarla, bulmacalarla, seminerlerle, deneylerle,
gezilerle geçen 1 hafta eminim çocuklara da bizlere de çok şey kattı.

Sizle kendi yaşadığım bir anımı paylaşmak istiyorum.

Ben, çocukları uzaktan sürekli gözlemlerdim bu başlarda daha çoktu,
onları tanımak için uzaktan bakmak yetmiyor tabiki,
onlarla konuşmalı oyunlar oynamalı dertleşmeliydik.

Belkide en iyi etkileşimi onlarla oyun oynadığınız zaman yakalıyorduk,
o zaman bizi gerçekten abi ablaları olarak görüyorlar aramızda
gerçekten bir bağ oluşuyor...

Tabiki her çocuk aynı değil, hepsi birbirinde özel.

Kimi çok çabuk kaynaşiyor, hemen arkadaşlıklar kuruyor etkinliklere katılıyor,
kimiyse sessiz biraz daha yalnız duruyor, etkinliklere katılmaktansa

uzaktan izlemeyi tercih ediyor.

İşte bu çocukları da dahil etmek için onların katılmasını sağlamak için elimden geleni
yaptım... Onlara daha fazla zaman ayırdım, o uzaktan izleyen yalnız duran çocuklara.

Bir çocuk vardı, arkadaşları vardı ama etkinliklere oyunlara çok katılmıyordu, sessizdi.

Yolcular, yürüyüşler sırasında onunla konuştum dertleştim,

bana sıkıntılarını sorunlarını anlattı

elimden geldiği kadar yardımcı olmaya çalıştım tavsiyeler verdim.

Berber oyunlar oynadık.

Arkadaşlarıyla kaynaşmasında etkinliklere dahil olmasında yardımcı oldum...

En son bir yürüyüşümüzde yatılı okuldaki akranlarıyla sorunlarını anlattıktan sonra
bir esnada bana

“öz abim gibi oldun” dedi

çok duygulandım, ağlamamak için zor tuttum kendimi.

Yıllarca yatılı okulda kalmış zeki bir çocuktı,

hayat onu erkenden büyütmişti,
hiç ağladığını görmedim vedalaşırken bile ağlamadı
ama içine attığı belliydi.

Bir diğer çocuk hiç şarkı söylemezdi,
ama ağlamamak için yolculuk boyunca bizimle şarkı söyledi güldü eğlendi.

Dediğim gibi her çocuk farklıydı, özeldi,
hepsinin dertleri sıkıntıları farklıydı,
ama içlerinde belkide kimsenin haberi bile olmadığı
bir cevher saklıydı,
bu bir haftada ben birkaçına
ulaşabildim.

Bilal Karataş
ODTÜ Fizik

